

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Únor 2024

Ročník 5, číslo 40

*Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do
stodol, a přece je váš nebeský Otec živí.
Což vy nejste o mnoho cennější?
(Matouš 6,26)*

OBSAH

Zapsáno před devíti stoletími	
<i>Kosmas</i>	3
Duchovní bída – <i>jk</i> –	5
Jeho svědkové <i>J. Karafiát</i>	7
Milá malá církvi: Slovo povzbu-	
zení <i>M. Everhard</i>	12
Kazatelův vzhled	
<i>Ch. H. Spurgeon</i>	14
Kážou staré dobré ďábelské	
učení <i>J. Ch. Ryle</i>	16
Chatování s počítačem	
<i>D. Last</i>	18
Cíl modliteb – <i>jk</i> –	23
Zdravý způsob odchodu	
z církve <i>E. Klink III.</i>	27
Vedení <i>A. Thomas</i>	29
Postavení starších <i>C. Pond</i>	32
Připravujeme v roce 2024	35

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**

Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5

Odp. redaktor Jaroslav Kernal

© Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

kernalj@solideogloria.cz

Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)

Vychází měsíčně.

Ev. č.: MK ČR E 24450

Tisk: Expresta s.r.o.,

Martina Granca

3615/15

841 02 Bratislava

Slovensko

SOLI DEO GLORIA

Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! (Ž 27,7)

Bůh slyší a odpovídá na prosby o slitování. Kdykoliv k Bohu někdo přichází v pokání s prosbou o milost, Bůh je vždycky věrný a nikdy takového prosebníka neodmítne. To je důvod, proč si stále potřebujeme připomínat jeho dobrotu, věrnost, laskavost a štědrost, a spolu s nimi také jeho dokonalou spravedlnost, svatost a slávu. Jenom tak může naše srdce pookřát i v temných obdobích jako je to, jímž nyní procházíme. Znovu jsme se dožili doby, kdy je zde cenzura, nyní již zase oficiálně, jako nařízení z EU, západním světem otřásá zelené náboženství, které jde ruku v ruce genderovým šílenstvím, což není nic jiného než rouhavá vzpoura proti Bohu. K tomu máme vysokou inflaci, stále vyšší daně a odvody, a do toho všeho politici neustále straší válkou.

Kéž se nad námi Pán smiluje. On to udělá – stačí jen pozdvihnout svůj hlas a volat k němu!

Jaroslav Kernal

ZAPSÁNO PŘED DEVÍTI STOLETÍMI

Kosmas (1045–1125)

Tento Boleslav (II.) spravoval knížectví po smrti otcově třicet dvě léta, jako kníže nejvýtečnější; ve věcech spravedlnosti, katolické víry a křesťanského náboženství byl nejhornlivějším vykonavatelem a nikdo u něho nedosáhl církevní ani světské hodnosti penězi. Byl také, jak skutky svědčí, v bojích vítězem nejmítěznějším, ale k přemoženým slitovníkem nejmilostivějším a zvláštním milovníkem míru. Největším bohatstvím mu byla válečná výzbroj a sladké zalíbení ve zbraních. Neboť více miloval tvrdost oceli než lesk zlata; v jeho očích se neznalíbil žádný schopný muž a nikdy se mu nezalíbil neschopný, k svým lidem byl mírný, k nepřátelům hrozný.

Tento přeslavný kníže byl v manželství spojen s Hemmou, jež byla rodem nad jiné ušlechtilější, a což zasluhuje ještě větší chvály, ušlechtilostí mravů mnohem výtečnější. S ní zplodil dva syny výborného nadání: Václava a Boleslava; Václav však již v útlém mládí zdejší křehký život zaměnil za věčnost; Boleslav pak po úmrtí otcově uvázal se v moc knížecí, jak se v dalším vypravování ukáže.

A když se přiblížily dny svrchu řečeného knížete Boleslava, kdy už měl za smrt vyměnit život věčný, povolal svého potomka stejného jména, na živu zůstalého, a v přítomnosti své manželky Hemmy a velkého zástupu velmožů, jak mohl – neboť slova mu již přerývaly vzdechy – takto oslovil milého syna:

„Kdyby mohla matka dítěti svého lůna dát dary moudrosti tak, jako mu dává mléko prsou, nikoli příroda, ale člověk stvořený by vládl v stvoření. Přece však Bůh udělil některé své dary lidem, jako byli Noe, Izák, Tobíáš a Matatyáš, alespoň tak, že kterým oni požehnali, těm požehnal Bůh, a které oni zřídili k životu dobrého chování, těm popřál i Bůh stálostí. Tak i dnes, milý synu, kdyby zde nebylo milosti Duha svatého, málo prospěje honosnost mých slov. Knížetem – praví Bůh – jsem tě ustanovil, nevynešej se, nýbrž buď jako jeden z nich, to

jest: ač se cítíš vyšším nad jiné, poznej přece, že jsi smrtelný, a nehleď na slávu důstojnosti, již jsi vyvýšen na tomto světě, nýbrž usiluj o dílo, které s sebou poneseš do hrobu. Tato přikázání Boží si napiš do svého srdce a těchto napomenutí svého otce neopomíjej: Kostelní prahy často navštěvuj, Bohu se klaněj, jeho kněží cti, nebuď rozumný sám u sebe, nýbrž rad' se s více lidmi, zda rozumějí věci v stejném smyslu. Snaž se líbit mnohým, hled' však, jakým. Všechno projednej s přáteli, ale předtím přemýšlej o nich. Spravedlivě sud', ale ne bez milosrdenství. Vdovou a příchozím nepohrdej, stojí-li u tvých dveří.

Na minci dbej, však střídme, a neměň její podobu.

Neboť obec, byt' mocně vzrostla, lichou podobou mince bude rychle obrácena vniveč. Je v tom cosi, milý synu, že Karel, král nejmoudřejší a nejmocnější, s nímž se nemůžeme srovnávat my, velmi nízcí, když se rozhodl svého syna Ludvíka po sobě povýšit na trůn, zavázal ho hroznou přísahou, že se nesmí v jeho království lstivě a nešlechtně cenit váha nebo mince. Zajisté žádná pohroma, žádný mor a hromadné umírání, ani kdyby nepřátelé celou zemi loupením a pálením pustošili, tolik by neuškodily lidu Božímu jako časté měnění a podvodné horšení mince. Která zhouba nebo která pekelná litice nelítostněji olupuje, hubí a ochuzuje ctitele Kristovy než panovnický podvod s penězi? A přece povstanou po čase, až zestárne spravedlnost a zesílí nepravost, ne knížata, ale zloději, ne správce lidu Božího, ale ničemní vyděrači, skrbli lakomci bez milosrdenství, nebojící se Boha vševidoucího, kteří třikrát i čtyřikrát do roka měníce minci, upadají v osidlo ďáblovo ke zkáze lidu Božího. Neboť takovými ničemnými pletichami a vymyšlením zákonů zúží hranice naší země, jež jsem já rozšířil až k horám za Krakovem, jež slovou Tatry, milostí Boží a zámožností lidu. Neboť královou slávou i ctí je bohatství jeho národa; těžkostí pro pána nikoli pro lid, je otrocká chudoba.“

Chtěl mluvití dále, ale v poslední hodině ústa knížete ztuhla, a než mohl vyřknouti slovo, usnul v Pánu a stal se nad ním pláč veliký; dnem jeho smrti byl den 7. února roku od narození Páně 999.

DUCHOVNÍ BÍDA

Jaroslav Kernal

Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní, kdežto pilné jejich ruka obohatí. (Př 10,4)

Velmi dobře rozumíme těmto slovům starověkého mudrce. Nic se za těch mnoho století nezměnilo. Možná, že štedrý sociální systém současné západní společnosti trochu boří tento koncept, přesto na něm ani dnešnímu člověku není nic nesrozumitelného. Všichni víme, o co se jedná. Vždyt i staré české přísloví říká, že „bez práce nejsou koláče“ a „kdo nepracuje, ať nejí“, což jsou upravená slova Pavla, která napsal křesťanům do Tesaloniky:

Kdo nechce pracovat, ať nejí! (2Te 3,10)

V Tesalonice byli lidé, kteří spíše pod záminkou velké horlivosti v očekávání Pánova blízkého příchodu, než pro tuto horlivost samotnou, přestali pracovat, vedli zahálčivý život a pletli se do věcí, do nichž jim nic nebylo (2Te 3,11). Možná dokonce ani pracovat nemuseli, takže se zabývali neužitečnými věcmi. Proto je Pavel napomíná, aby se živili vlastní prací a žili řádně (v. 12).

Zjevně nejsou takové věci nic nového pod sluncem, takže když dnes někteří lidé mluví např. o zavedení bezpodmínečného příjmu pro všechny, není to nic jiného než utopie a kromě toho je to také vzpoura proti Bohu a jeho nařízením, nehledě na to, že taková věc by jenom podporovala lidi v jejich přirozenému sklonu k lenosti. Myslím, že takto „zahálčivé dlaní“ dobře rozumíme, ale je možné to chápat i jinak?

Je možné toto přísloví převést také do duchovní roviny? Můžeme mluvit o bohatství duchovního života v přímé souvislosti s těžkou prací při studiu Písma, v modlitbě a ve službě druhým? Možná právě zde nacházíme klíč k tomu, proč je tolik křesťanů vyprahlých, zmatených

nebo zoufalých z hříšných stereotypů, které stále objevují ve svých životech. Možná jenom nazýváme věci špatnými jmény a místo duchovní chudoby mluvíme o vyprahlosti, a nedostatek duchovně bohatého života se snažíme obejít poukazem na „nevěřící společnost“, ve které musíme žít nebo podobnými výmluvami.

Ale Boží Slovo je jasné a nepřipouští zkratky nebo obcházení. „Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní.“ Jinými slovy duchovně vyprahlý život čeká na toho, kdo není ochoten těžce a namáhavě pracovat na svém duchovním „poli“. Konto takového člověka bude trpět neustálým nedostatkem a na pokrytí minimálních potřeb bude úvěr stíhat úvěr.

„Kdežto pilné jejich ruka obohatí.“ Ti, kdo obětují svůj čas a námahu pro Boží věci, pro hledání jeho království, kdo jsou pilní v Božích věcech, budou duchovně velmi bohatí. Zklamání budou takoví, kteří čekají výhru v loterii nebo nečekané dědictví. Jedinou cestou je těžká a poctivá každodenní práce. Práce na hledání Kristova království. Není to chaotické pobíhání kolem věcí a lidí. Potřební i jejich potřeby budou kolem nás vždycky (J 12,8). Ale je to práce, která nemá okamžitý viditelný výsledek. Je to práce na intimním společenství s Bohem, práce v jeho Slově a na modlitbách (Lk 5,15-16). Práce, která se až následně promítá do praktické služby. Vždyť ani ten, kdo nezasévá, nezalévá, nepleje, ani se jinak nestará, nebude sklízet. „Na podzim lenoch neorá, o žních bude žebrot, ale nic nebude“ (Př 20,4).

Kde je píle ve vztahu s Pánem Ježíšem Kristem, tam bude „duchovní konto“, které bude přetékat hojností. Na takovém místě bude Kristus zářit jako světlo v temnotách a jeho Duch proudit jako živé vody z nitra lidí, kteří ho hledají (J 7,37-39).

Zahálčivý nebude si péci úlovek, kdežto vzácným jměním pro člověka je píle. (Př 12,27)

Lenoch jen touží a ničeho nedosáhne, kdežto pilní se nasytí tukem. (Př 13,4)

JEHO SVĚDKOVÉ

Jan Karafiát

Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. (Sk 10,37–39)

Já mám na mysli, milí přátelé v Kristu, ta poslední slova: „A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě.“ Čeho jsme svědkové? Těch Božích fakt, že tu byl Pán a že umřel na zahlazení hříchů a že vstal z mrtvých. Kdo jsou svědkové? Tenkrát Petr a dnes my. Kdo to zakouší? Každý. Ty dvě věci vidíte každý hned: Velká Boží fakta a lidská svědectví, jež nám zjeví Boží cesty.

A teď si představte, co nám ten text předvádí! Císařské, římské panstvo, učené, vzdělané lidi, kteří doma mluví latinsky, ale ve styku s lidem mluví řecky. A tu přijde někdejší rybář a mluví s nimi řecky. Ten rybář mluví řecky velmi pěkně. Mně se řeč toho rybáře líbí víc, než toho velmi učeného Pavla. A pohleďte, co ten rybář povídá tomu panstvu: „Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě.“ Petr říká: „Já vám mám sdělovat fakta, ale to nejsou pro vás neznámé věci.“

O tom oni slýchali. Ale když se jejich svědomí probudí a oni to potřebují, tak nevědí nic. Ono nestačí jen o těch věcech slyšet! Otevřete si, prosím, Skutky 10,5–6. Co tam čteme? „Vyprav hned posly do Joppe, ať sem přivedou Šimona, zvaného Petr. Bydlí u Šimona koželuha, který má dům u moře.“ Tedy on teď neví, co má dělat. Tu musí přijít Petr, aby mu řekl, co on dávno slýchal. Když studujete, to je dobré, ale nemyslete si, že to stačí. Skrze ty své studie nepřijdete k tomu nejdůležitějšímu.

Ty studie jsou dobré, ale když je zle a potřebujete spasení, nebudete v,rděl, co máte dělat. Co si počnu? Ať přijde svědek Boží, aby vyřizoval, co má vyřizovat.

I. Ježíš je Spasitel z nebe

Jak se to mělo s Pánem Ježíšem, Spasitelem z nebe? Tak, že on je Spasitelem z nebe. A teď se podívejte, jak moudře si tu Petr počíná. On nemluví k Židům, ale ke vzdělaným pánům z Říma. On neřekne: „Ten, kterého já tu kážu, je mesiáš.“ To by bylo pro ně cizí. Ale on řekne totéž, jenže to opiše. „Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí.“ Ten, který byl pomazán Duchem svatým, byl mesiáš, jenže to panstvo bude tomuto výkladu lépe rozumět než kdyby Petr mluvil přímo o mesiáši. A Petr pokračuje: „Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblově, neboť Bůh byl s ním.“ To je obsah pojmu mesiáš. Každý izraelský král byl pomazán, každý prorok byl pomazán, každý člověk Boží je pomazán Duchem svatým v jisté míře, ale ne v té míře jako Ten, o němž tu kážu. Podívejte se do Jana 3,34: „Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti.“ Všem ostatním dal jistou míru, ale on má Ducha bez míry, takže může říci: „Já a Otec jsme jedno.“ Nu, pak je mesiáš, a nikdo jiný. A kde se mluví o tom, že mesiáš má přijít, pak se to týká jeho. Otevřete si, prosím, Daniele 9,25–27: „Věz a pochop! Od vyjití slova o navrácení a vybudování Jeruzaléma až k pomazanému vévodovi uplyne sedm týdnů. Za šedesát dva týdny bude opět vybudováno prostranství a příkop. Ale budou to svízelné doby. Po uplynutí šedesáti dvou týdnů bude pomazaný zahlazen a nebude již. Město a svatyni uvrhne do zkázy lid vévody, který přijde. Sám skončí v povodni, ale až do konce bude válka. Je rozhodnuto o pustošení. Vnutí svou smlouvu mnohým v jednom týdnu a v polovině toho týdne zastaví obětní hod i obět přídavnou. Hle, pustošitel na křídlech ohyzdné modly, než se naplní čas a na pustošitele bude vylito rozhodnutí.“

Tak ty si myslíš, že to je Pán Ježíš? Zajisté. To je ten Pomazaný, který byl pomazán Duchem svatým bez míry. A u Jana 4,1–28 čteme o ženě

Samaritánce, která vyslovuje naději, „že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všechno“, a Ježíš jí odpovídá: „Já jsem to – ten, který k tobě mluví“ (v. 26).

A nyní bych rád upozornil na dvě věci:

Jaká je jeho věčný záměr, když přijde jako mesiáš? Pán Bůh obmyslí vzácné věci, vzácnější věci než byly v ráji, vzácnější než jsou v celém vesmíru. To je jádro všech jeho věčných plánů: On pořídí krásnějšího Adama, než byl ten Adam před pádem v ráji. A při tom vám ukáže, jak moc nenávidí hřích. To se budete divit! A ukáže, jaká láska je on sám. To budete žasnout.

Jak to provede? On jde sám; nepošle nějakého Mojžíše, ale stane se sám člověkem. Namítáte: Jak je to možné? Já už nic nenamítám. Já chci jen žasnout. A zde je on v lidském těle a tak pokornoučký, ten nejmenší ze všech u sebe a jde a nese hřích. „Ale to není možné!“ „To je fakt.“ A já začnu rozumět Starému zákonu. Ve Starém zákoně byly samé stíny, ale my teď tomu začínáme rozumět: On to nese sám a umírá pro hřích světa, ale vstane z mrtvých. „Ale kde by?“ „Však on vám ukáže všechno, on se postará, aby skrze víru přebýval v srdcích vykoupených.“ A jestliže Kristus přebývá v srdcích skrze víru, myslíte si, že to není lepší s vámi, než se to mělo s Adamem? Adama stvořil slovem, ale toho druhého Adama takovým utrpením! Tu teprve dochází na všechno to, co měl na mysli, když vydával Zákon. Kde je Duch, tam je ovoce, tam je síla z něho. U člověka Božího se začnou ukazovat způsoby Páně. Tak tomu rozuměl a tak to prosazuje. Ale vy řeknete: „My to nezakoušíme!“ Dobře. Při Kristu je skutečně něco, nač žádný člověk nestačí. Ale teď to druhé:

II. Při Pánu Ježíši je něco, co se hodí pro každého

Všichni z toho něco měli, když tam tenkrát byl Pán Ježíš, a všichni z toho budou něco mít i dnes, když zde bude Pán Ježíš. Žádný nemůže říci, že z toho nic nemá. Snad o tom zatím nevíte. Kteří jste obrácení, máte své nevýslovné štěstí; ale je-li tu Pán Ježíš, všichni z něho něco mají. On je takový, jaký je. V něm se ještě nikdo nikdy nepřeočítal. Kdybyste hledali mráкотu, tu v něm nenajdete, ale kdyby se vám zdálo, že není na světě lásky a vám se po lásce zastesklo, najdete ji u něho. A kdyby se vám

zastesklo po jiskře milosrdenství, nebudete u něj zklamáni. A vy řeknete: „To by mohl přijít každý?“ „Arciže! To je jeho učení: Pojdte ke mně!“ Jen jděte k němu, jestli ho potřebujete. Takový vždycky byl a nikdy lakovým být nepřestal, když vzal naše tělo na sebe. Není možné, aby šel po ulici a lidé z toho nic neměli. Už ten jeho pohled byl znamenitý lék. Když dává chléb na hoře, to byl znamenitý chléb. A když přišli s nemocným, odnášejí si jej zdravého. Oni také nevěděli, jaký je, ale oni z něj něco měli. A namítáte-li něco, je to tak, jako byste řekli: „Poněvadž mně slunce nesvítí, slunce není.“

Vzdělanost lidu Božího je vzdělanost, prýšticí z Krista. A když se vyskytují v novější době lidé a chtějí vynášet klasickou vzdělanost, to jen znamená, že neznají křesťanskou vzdělanost, a možná, že tu klasickou také ne. Představte si Oresta a Pylada. Jsou to dva mladí přátelé, kteří se mají náramně rádi. Vy si myslíte, že se to vyrovná lásce Pána Ježíše? Představte si, že se Orestes obrátil a Pylades zůstal světák. Orestes chce být čistým mládencem, a Pylades se mu vysměje. Nemá pro to smysl, ale byl to poctivý. Ale jak mohou zůstat dobrými přáteli? Vy si myslíte, že ta úroveň je stejná? Když vám pohlavní čistota není nic, tak si můžete nechat vynášet klasickou vzdělanost. Ano, takové to je v té klasické vzdělanosti, ale to vám já nikdy neuznám za nějaké vzdělání. Orestes je obrácený člověk a to činí všechn rozdíly. Rozdíly tu jsou. Arci, jakmile vkročili do této místnosti, jste všichni stejní, ale na ulici – tam máme rozdíly. Vy smíte u nás jen více platit, ale nerozumí se tomu tak, že by vaše slovo u nás více znamenalo! A kdyby někdo byl otrok, tak se musím zasazovat o to, aby už jím nebyl ani rok. Tomu se Pylades jen usměje. To nebude umět pochopit, je-li neobrácený! A nyní to třetí:

III. Kdo je jeho svědkem a co z toho mají druzí?

Svědkem Pána Ježíše je ten, kdo ho osobně zná. Neboť toho Bůh svým Duchem vyhledal a osobně se mu zjevil. Když zde posloucháte můj výklad, nic vám to nepomůže, leda by on po mně něco posílal. On vám pošle Ducha svatého. Jak působí Duch svatý? To se dá vykládat, ale nemusí se to vykládat. Hlavní věcí je, abyste to zakoušeli. Na světě vám to nikdo nedá. To dá jen ten Zmrtvýchvstalý. On vám ukáže sebe a ty

vidíš: „Mně pomůže jen jeden, který umřel a vstal z mrtvých za mne.“ A skrze víru ve vás přebývá a podle jeho srdce se začne měnit všechno. Zakoušet to musíte, že je vám všechno odpuštěno pro tu drahou krev. Tak se to zakouší a tak se stanete jeho svědky. „Ať se na vás podívají, zda něco vidí.“ Když ne, tak zatím svědkové nejste a nemáte z něho nic.

Vy, když jste obrácení, můžete ohlašovat, tak jako Petr, co jste zakusili, ale vy jim to nedáte. Vy musíte být rosou celému světu! Aby nebylo človíčka, který by z vás nic neměl! Jako u Pána Ježíše i váš každý pohled bude rosou světu. Představte si krásně rozkvetlý strom. Ta zahrada není vaše. Je cizí, ale vy jdete okolo. Což z toho nic nemáte? Všichni z toho něco máte, když je to rozkvetlý strom. To vám všem poslouží. I ta vůně je pro vás. A teď si představte, že vy jste ten strom a že na vás roste všechno ovoce Ducha svatého. Z toho nemá nikdo škodu, když jste plni lásky, radosti, pokory a čistoty! Všude s sebou nesete tu vůni a zdraví také. A ani vaše tělesné věci nezůstanou takové, jaké jsou. Co praví prorok? Že prý dítě ve stu letech umře. „To bude krásné dítě!“ Co chce říci prorok? „Takový bude věk mého lidu.“ Mojžíš vidí na stará léta jako mladý člověk. Vaše tělo bude jiné, než dokud tu nebyl Duch svatý.

Otevřete si Matouše 10,1: „Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu.“ Tak tam jděte mezi ně! Duch zlý ustupuje. Jak by neustupoval? Když jste plni Ducha svatého, myslíte si, že těm zlým duchům bude ve vaší přítomnosti příjemně? Nebude! Jak byste nebyli rosou, když jste jeho svědkové? On byl rosou a rosa spadla na vás, a vy jste se obrátili a budete sami rosou.

Já končím jako minulou neděli: Taková světská církev a tolik povídá o zmrtvýchvstání Páně! Copak vám Kristus vstal z mrtvých, když jste světáci? Vám nevstal z mrtvých. Z vás nikdo nemá nic pěkného na světě a vy chcete povídat, že máte zmrtvýchvstalého Spasitele? Kdyby vám vstal z mrtvých, copak se budete mít tak nelaskavě k druhým? Vám Pán Ježíš nevstal z mrtvých. Ale když se obrátíte, budete svědky všeho toho, což činil v krajině judské i v Jeruzalémě. „Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil.“ Amen.

Kázáno 3. dubna 1910.

MILÁ MALÁ CÍRKVI: SLOVO POVZBUZENÍ

Matthew Everhard

Tento týden mě oslovil jeden člověk, jestli nemám nějakou radu pro malé církve. Uvedl, že nastoupil jako nový pastýř do velmi malého sboru, a zajímalo ho, jestli mám pro něj nějaká slova povzbuzení.

Hned na úvod jsem musel přiznat, že se nepovažuji za žádného odborníka na vedení malých sborů, obnovy nebo revitalizační projekty. Existuje mnoho osob, které takovými odborníky jsou, ale já mezi ně nepatřím.

Přesto mám pár slov, o která bych se s vámi mohl podělit. Především jsou to některé Kalvínovy myšlenky, když se zdálo, že reformace může selhat. Napsal:

Jestliže nás tedy někdy trápí malý počet věřících, připomínejme si, že nikdo jiný nemůže pochopit Boží tajemství než ti, kterým je to dáno. (Kalvín, Instituce, 1.7.5).

Když se zamyslím nad povinnostmi a odpovědností pastýře – bez ohledu na velikost jeho sboru – mohu nabídnout následující rady každému, kdo hledá časné slovo povzbuzení.

1. Především mám námitky proti myšlence „malé církve“. Nic takového neexistuje. Kristus je Pánem nade vším a celý svět je jeho královstvím. Duše lidí jsou neuvěřitelně cenné a Boží slovo je nepřemožitelné a má moc zachraňovat. Nelíbí se mi myšlenka, že církev lze hodnotit pomocí takových číselných abstrakcí, jako je velikost. Práce pastýře má věčný význam a žádná výroční statistická zpráva ho nemůže snížit.

2. Za druhé, připravujte se na kázání Božího slova se stejnou pečlivostí, jako kdybyste měli mluvit před 10 000 lidmi, i když je vašich posluchačů jen 100 nebo dokonce 10. Počet posluchačů nesnižuje ani naši povinnost, ani moc Slova. Pokud byste se na kázání v den Páně

připravovali jinak, než jak byste se připravovali na hlavní kázání na konferenci vaší denominace, je něco špatně.

3. Dále dodržujte toto pravidlo: „Nikdy se nesrovnávejte s jinými ani si nezoufejte.“ Kdykoli se podíváte na jiné církve, které se zdají být v lidských očích „úspěšné“, poučte se z jejich moudrých postupů, ale používejte je bez závidění a žárlivosti. Pokud se od nich můžete naučit něco praktického, dobře. Ale nežárlete na cizí stádo nebo pastviny. Když se díváte na jiné sbory, sledujte, co správného se od nich můžete jako pokorní pozorovatelé naučit, ale nesnažte se skákat přes plot ani nebuďte zelení závidistí.

4. Milujte svou církev kolektivně i individuálně. Milujte je jako jeden celek. Milujte je každého zvlášť. Milujte je pro všechny jejich zvláštnosti a podivnosti. Nebuďte kritikem svého sboru, věčně zklamaným z jeho podoby nebo činnosti. Stát se přísným kritikem místního sboru znamená být jako hrubý muž, který neustále útočí na svou ženu. Velmi často slýchám, jak pastýři napadají svůj sbor kvůli jeho zdánlivé životaschopnosti nebo se za něj omlouvají. Dobrý pastýř brání stádo, ale neútočí na své vlastní ovce.

5. Nakonec přemýšlejte o číslech biblicky. Vzpomeňte si, že David byl potrestán za sčítání lidu. Eliáš byl povzbuzen, aby pamatoval na 7 000 lidí, když si myslel, že je sám. Gedeonovo vojsko bylo úmyslně zmenšeno, aby se ukázalo, že se jedná o dílo Boží milosti, a ne Gedeonovy síly. Petrovo kázání o Letnicích přivedlo 3 000 lidí ke spáse, ale jen proto, aby ukázalo, že to byl Duch svatý, kdo působil, a ne jeho vlastní schopnosti, vůdcovství nebo moudrost.

www.gentlyreformation.com

Publikováno se svolením.

KAZATELŮV VZHLED

Charles H. Spurgeon

Dobry kůň nemůžez mít špatnou barvu a opravdu dobrý kazatel si může nosit, co chce, a nikoho to nebude moc zajímat. Ale i když víno nepoznáte podle sudu, dobrý vzhled je doporučujícím dopisem i pro oráče. Moudří lidé se nezahlédí ani nezamilují na první pohled, ale přesto je první dojem i u nich vždycky hodně důležitý. A pokud jde o ty slabší bratry, kteří nejsou moudří, dobrý vzhled je polovina úspěchu.

Co je to dobrý vzhled? No, rozhodně to neznamena být nafoukaný a štrobený a povyšovat se nad ostatní lidi, protože povýšený pohled odpuzuje srdce, zatímco vlídná slova je získávají. Není to ani oblékání se podle posledních výkřiků módy, protože takové oblečení obvykle znamená dům zaneřáďený uvnitř a zápraží bez čistého bílého prádla.

Takové oblékání říká světu, že zevnějšek je tou nejlepší částí loutky. Když je člověk pyšný jako páv, samá nádhera a okázalost, musí se nejprve sám obrátit, než začne kázat ostatním.

Kazatel, který se měří podle zrcadla, se možná zalíbí několika hloupým dívkám, ale ani Bůh, ani lidé ho dlouho nesnesou. Muž, který za svou velikost vděčí svému krejčímu, brzy zjistí, že jehla a nit hlupáka na kazatelně dlouho neudrží. Gentleman by měl mít víc v kapse než na sobě a kazatel by měl mít víc ve svém nitru než na svém zevnějšku. Kdybych mohl, řekl bych mladým služebníkům: Nekažte v rukavičkách, protože kočky v palčácích nechytají myši. Nenatáčejte si vlasy a negelujte si je jako šviháci, protože nikdo nestojí o křik pávů. Vůbec nemějte na mysli své vlastní hezké já, jinak si vás nikdo jiný nebude všímat. Pryč se zlatými prsteny, řetízky a šperky! Proč by se kazatelna měla stát klenotnictvím?

Navždy pryč se sutanami a taláry a všemi těmi šatičkami pro panenky z dětských pokojíčků! Muži by měli odložit dětské věci. Kříž na prsou je znamením ďábla v srdci; ti, kdo dělají to, co dělá Řím, by měli jít do Říma a ukázat své barvy. Jestli se kněží domnívají, že si získají úctu poctivých lidí svými pěknými ozdobnými hábity, velmi se mylí, neboť

staré přísloví říká: „Šaty dělají člověka“ a „Opice se nikdy tolik nepodobá opici, jako když má na sobě papežskou sutanu.“

Mezi námi nezávislími si kazatel nenárokují žádnou kněžskou moc, a proto by nikdy neměl nosit zvláštní oděv. Blázni ať nosí bláznovské čepice a bláznovské šaty, ale lidé, kteří si nedělají nárok na bláznovství, by neměli oblékat bláznovské šaty. Nikdo jiný než velmi hloupá ovce by se nepřevlékl za vlka. Je to zvláštní vkus, který nutí poctivé lidi toužit po hadrech zlodějů. Ostatně, k čemu je taková nádhera dobrá? S výjimkou kachny v obleku nevypadá žádný tvor hloupěji než nezávislý kazatel v šatech, které mu jsou k ničemu.

Mohl bych se smát, až bych se za břicho popadal, když vidím naše pány doktory v talárech a šerpách, nadité hedvábím a ověšené malými bryndáčky, protože mi tolik připomínají našeho starého krocana: Když se rozpálí a nafoukne se do největší velikosti. Musí to být vskutku slabí lidé, kteří chtějí, aby se muž oblékal jako žena, než se mohou těšit z jeho kázání, a ten, kdo nedokáže kázat bez takovýchto hejskovských nevkusných parádickek, je možná jako muž mezi husami, ale především je to husa mezi lidmi. Zároveň by se kazatel měl podle svých možností snažit oblékat slušně, a pokud jde o čistotu, měl by být bez poskvrny, neboť králové by neměli mít špinavé lokaje, kteří by obsluhovali u jejich stolu, a ti, kdo učí zbožnosti, by měli praktikovat čistotu.

Bílé kravaty by se mi líbily víc, kdyby byly vždycky bílé, ale špinavě hnědá nedává dobrým vysvědčením. Nejspíš patří nepořádnému, člověku, který kouří, šnupe a nalévá se pivem. Někteří, s nimiž se setkávám, mohou možná mít velmi dobré způsoby, ale náhodou je zrovna neměli s sebou. Podobají se holandskému kapitánovi, který své kotvy nechal doma. To by se nikdy nemělo stát, neboť má-li být ve farnosti nějaký slušně vychovaný člověk, měl by to být právě služebník. Obnošený kabát nikoho nediskvalifikuje, ale i ten nejchudší člověk může být upravený, a muži by se měli nejprve stát učenci, než začnou učit druhé. Koně nelze posuzovat podle postroje, ale skromné, gentlemanské vystupování, kdy je oděv právě takový, aby nikdo nemohl mít připomínky, mi připadá na místě.

Tento kousek mého myšlení má varovat vás, mladé, kteří jste právě začali sloužit, a pokud se nad tím někdo z vás rozčílí, řeknu vám, že

nemocní koně nesnesou hřebelcování a že „komu padne podkova, ten ji musí nosit“. Možná si řeknete, že Honza Oráč by si měl raději spravit svůj vlastní smoking a ostatní služebníky nechat na pokoji, ale já si dovolím rozhlédnout se kolem sebe a říct svůj názor, neboť kočka se může dívat i na krále a i blázen může dávat dobré rady moudrým lidem. Mluvím-li příliš otevřeně, pamatujte si, že starého psa novým kouskům nenaučíš a ten, kdo byl dlouho zvyklý orat rovnou brázdu, má velkou tendenci mluvit stejně přímočaře.

KÁŽOU STARÉ DOBRÉ ĎÁBELSKÉ UČENÍ

J. Ch. Ryle

Existuje takové místo, kterému se říká peklo. Ať vás nikdo neoklame planými řečmi. Když se lidem něco nelíbí – snaží se tomu ze všech sil nevěřit. Až Pán Ježíš Kristus přijde soudit svět, potrestá všechny, kdo nejsou jeho učedníky, strašlivým trestem!

Všichni, kdo budou shledáni nekajícími a nevěřícími; všichni, kdo lpěli na hříchu; všichni, kdo svou pozornost upnuli na světské věci; všichni, kdo nemají spásný vztah ke Kristu – všechny takové čeká strašlivý konec! „A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera“ (Zj 20,15).

1) Víím, že někteří lidé nevěří, že peklo vůbec existuje. Považují za nemožné, že by takové místo mohlo existovat. Označují to za neslučiči-

telné s Božím milosrdenstvím. Říkají, že je to příliš strašná představa, než aby byla skutečně pravdivá. Dábel se z názorů takových lidí samozřejmě raduje. Vydatně pomáhají jeho království. Hlásají totiž ďáblovo staré, oblíbené učení: „Určitě nezemřeš!“ (Gn 3,4)

2) Dále vím, že někteří nevěří, že peklo je věčné! Říkají nám, že je neuvěřitelné, že soucitný Bůh bude lidi trestat navěky. Představují si, že nakonec jistě otevře dveře pekelného vězení. I to je velmi dobrá pomoc pro ďáblovu věc.

3) Víím také, že někteří věří, že peklo existuje, ale nikdy nepřipustí, že by tam někdo šel! Představují si, že všichni lidé jsou dobří, všichni jsou upřímní, všichni to myslí dobře a všichni, jak doufají, půjdou po smrti do nebe!

Běda, jak častý je to blud!

Kdybych nikdy nemluvil o pekle, myslel bych si, že jsem zatajil něco, co je užitečné, a považoval bych se za ďáblova komplice.

Čtenáři, prosím tě ve vši laskavosti – vyvaruj se falešných názorů na téma, o němž pojednávám. Střež se nových a podivných nauk o pekle a věčnosti trestu. Dej si pozor na to, aby sis nevytvořil vlastního boha:

- boha, který je *milosrdný*, ale ne *spravedlivý*,
- boha, který je *samá láska*, ale není *svatý*,
- boha, který má nebe pro *každého*, ale peklo pro *nikoho*,
- boha, který na věčnosti nebude dělat rozdíly mezi *zbožnými* a *bezbožnými*.

Takový bůh je modlou tvé vlastní představivosti! Je to stejná modla jako had nebo krokodýl v egyptském chrámu! Stvořily ji ruce vaší vlastní fantazie a sentimentality! Není to biblický Bůh – a vedle biblického Boha žádný jiný Bůh neexistuje.

CHATOVÁNÍ S POČÍTAČEM

David Last

Je umělá inteligence stroj, který jsme zplodili podle své vlastní podoby?

Zahrajme si hru se slovy. Dokončete větu: „Kočka sedí na ...“ Představuji si, že jste měli různé možnosti, ale nejsilnějším uchazečem bylo pravděpodobně „gauč“. Pokud však přidám jednu větu na začátek, může se to změnit. Jaké slovo vás tedy napadne, když napíšu: „Micka je zase v kuchyni. Ta kočka sedí na ...“ Možná je teď nejpravděpodobnější odpovědí „stůl“, i když existují i jiné možnosti.

Lidé jsou v těchto hrách dobří. Dokážeme ale naprogramovat naše počítače, aby je hrály? Ukázalo se, že ano, a to překvapivě dobře. Možná to už znáte z telefonu, který se při psaní zprávy snaží uhodnout, jaké další slovo chcete napsat (aby vám ušetřil psaní).

Díky vývoji „velkých jazykových modelů“, jako jsou ChatGPT a Bard, jsme však nyní pokročili daleko za hranice těchto jednoduchých systémů. Zadejte jim několik slov a ony odhadnou nejpravděpodobnější slovo, které bude následovat, a pak tento proces opakují s tím výsledkem, že se vám zdá, že od nich dostanete kompletní odpověď.

Napíšete tedy „Kde sedí kočka?“ a počkáte, až stroj doplní další nejpravděpodobnější slovo. Odhadne, že by to mělo být „Kočka“ následované „sedí“ následované „na“ následované ... no, chápete.

Jak funguje umělá inteligence?

Jak tedy umělá inteligence funguje? Zde není místo na řádné vysvětlení, i kdybych měl tu možnost – dobrá vysvětlení jsou k dispozici jinde. Pokusme se však zachytit malou podstatu toho, co se děje.

Možná si můžeme představit, že počítač na základě pravidel a používání jazyka vyhodnotí všechny možné varianty toho, co by mohlo

následovat, seřadí je podle toho, jak jsou pravděpodobné, a vybere tu nejlepší, nebo možná jednu z nejlepších náhodně, a zobrazí ji na obrazovce.

Avšak zatímco v případě hádání jednoho slova pouze na základě předchozího slova to může být proveditelné – jako u telefonu – rychle se to stane nemožným, jakmile chcete, aby počítač psal fráze, věty, odstavce nebo dokonce delší odpovědi.

To proto, že jazyk má tolik možností, že by jejich množství rychle zahltilo schopnosti a zdroje i toho nejvýkonnějšího stroje.

Jak jsme to tedy udělali? Chytře jsme vytvořili systémy, které ve velmi omezené míře modelují fungování lidského mozku. Tyto modely mají zabudovaný obrovský počet „ovladačů“ (nikoliv však skutečných fyzických ovladačů), které lze nastavovat. My si pak jen musíme pohrát s tím, abychom našli správné nastavení všech těchto ovladačů tak, aby nám model při zadávání slov posílal zpět proud slov, který se co nejvíce blíží tomu, co by mohl říct člověk.

Když tedy zadáme „Kde sedí kočka?“, model nejprve nabídne slovo „Kočka“. Poté na základě našich slov a svého prvního slova vymyslí jako druhé slovo „sedí“ a tento proces se opakuje, dokud se neobjeví „Kočka sedí na zemi.“

Jak ale nastavit ovladače, aby se to dalo udělat? Dáte systému obrovské množství textů, ze kterých se má učit. V jejich světle pak neustále upravuje své ovladače, aby zlepšil své odhady, dokud nedosáhne bodu, kdy je model svými tvůrci považován za docela dobrý. A pak začnou pracovat na další verzi, aby ho ještě vylepšili a dodali mu nové funkce.

Nenechme se mýlit tím, co se zde děje. Systém neví, o čem mluví. Jen velmi dobře odhaduje další slova, která se mají zobrazit, na základě všech předchozích slov v konverzaci (a protože to dělá, může občas přijít s neobvyklými odpověďmi).

Ale i tak je tato schopnost ve spojení se všemi informacemi na internetu překvapivě užitečným nástrojem, protože často dokáže odpovídat na naše otázky, dotazy a komentáře způsobem, který zní lidsky, protože při své odpovědi čerpá z tun lidských konverzací – shrnuje pro nás lidskou moudrost.

Zplodili jsme stroj podle své vlastní podoby?

Možná bychom to mohli vyjádřit i takto: Zplodili jsme stroj podle své podoby, který nese slovní podobu lidského rodu. A jeho první slova nás občas rozesmějí.

Genesis nám ovšem připomíná, že jsme schopni vytvářet nositele obrazu sebe sama už velmi dlouho: „V den, kdy Bůh stvořil člověka, učinil jej k podobě Boží. Jako muže a ženu je stvořil, požehnal jim a v den, kdy je stvořil, dal jim jméno Adam (to je Člověk). Ve věku sto třiceti let zplodil Adam syna ke své podobě, podle svého obrazu, a dal mu jméno Šét“ (Gn 5,1–3).

Tito nositelé obrazu – naše děti – jsou pozoruhodná stvoření, která mají mnohostranné schopnosti. Možná nemají takový rozsah informací nebo slovní zásobu jako naše umělé inteligentní chatovací systémy, ale některé věci, které dokážou i od velmi útlého věku, dalece předčí schopnosti našich nejmocnějších počítačů.

Genesis nám však poté také připomíná, že lidstvo není původní. Ve skutečnosti jsme jen modely založené na skutečném originálu: modely stvořené k tomu, aby Boha v drobnostech napodobovaly, protože jím byly k tomu vyškoleny. Alespoň tak to mělo fungovat, dokud jsme se nenechali unést a nevzali výcvik do vlastních rukou tím, že jsme jedli ze stromu poznání dobrého a zlého.

Od té chvíle už systém nefungoval spolehlivě ani bezpečně, jak o tom hlasitě svědčí dějiny lidského hříchu. Stále můžeme slyšet a vidět krásné ozvěny našeho Stvořitele v sobě navzájem a v lidstvu dohromady, ale model byl krutě poničen.

Stal se již nebezpečným?

Stanou se tedy i naše systémy umělé inteligence nespolehlivé, nebezpečné? Pozdě, už jsou. Proč? Protože jsou vycvičeny na lidské řeči. Jsou nositeli našeho obrazu. Odrážejí to, jací jsme, a my jsme hříšní. Zárodky zkaženosti jsou v nich zabudovány od samého počátku, stejně jako je tomu u našich dětí: „Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka“ (Ž 51,7).

Nemusíte dlouho hledat na internetu, abyste objevili příklady lidí, kteří vedou nevhodné rozhovory se současnou generací chatovacích botů nebo jim radí, jak dělat špatné či zvrácené věci, nebo jim podouvají vymyšlená fakta (jako reportérovi, který z ChatGPT zjistil, že je mrtvý a našel svůj nekrolog).

Naše technologické děti nejsou zdaleka dokonalé a mají některé nečisté chutě a zvláštní předsudky, stejně jako jejich „rodiče“. Když je posloucháme, může se náš úsměv rychle změnit v zamračený výraz a máme důvod se obávat, že se nám vymknou z rukou.

Křesťané nejsou sami, kdo si toho všímá. Někteří vedoucí představitelé tohoto odvětví varovali před příliš rychlým vypouštěním umělé inteligence do světa. Říkají, že potřebuje více času v laboratoři, více času na to, aby se zjistilo, jak dát systémům odpovídající etiku, než nás ovládnou. Ale protože jde o peníze a velké společnosti mezi sebou soupeří, spěchají s těmito věcmi na trh s nadšeným výkřikem: „Podívejte se, co dokážeme!“

A samozřejmě, jakmile je technologie na světě, rychle ji začnou využívat i zločinecké mozky. Najdou způsoby, jak využít počítač tam, kde to jeho tvůrci rozhodně nechtěli ani neočekávali, že by mohl být využitý. A i když to neudělají, umělá inteligence ve své současné podobě stejně nabízí tolik příležitostí, jak oklamat nepozorné a důvěřivé lidi, a přimět je k něčemu, co je jim uškodí.

Umělá inteligence dokáže snadno vytvářet slova, hlasy, obrázky a videa, která věrohodně předstírají, že jsou někým jiným - například členem rodiny v krizi, který potřebuje peníze. Dábel je skvělým uživatelem technologií, jak jsme se již mohli přesvědčit na hrozivých účincích chytrých telefonů, pornografie a sociálních médií v životech těch, kteří s nimi strávili své dětství.

To všechno už bylo vyzkoušeno dávno předtím

Jak nám však působivě ukazuje kniha Kazatel, ani ta nejlepší lidská moudrost naše problémy nevyřeší. Etická oddělení našich vlád a firem mohou vytvořit komise odborníků, kteří přijdou s řadou pokynů, jak omezit vzestup systémů, ale neuspějí.

Vidíte, že to všechno už tady bylo, dávno předtím. Šalamoun ve své době naslouchal nejmoudřejším hlasům světa, přinesl do Jeruzaléma veškerou lidskou nádheru a shromáždil to vše na jednom místě. Bylo to úžasné, protože lidé se toho o tomto světě tolik naučili. Když však to vše vyslechl, pochopil, že ačkoli se zdá veškerá lidská moudrost působivá a v mnoha ohledech je i užitečná, nakonec se ukazuje, že je nespolehlivá, nebezpečná a také prostě neuspokojivá.

To proto, že lidská moudrost nakonec vždycky selhává, protože je odtržena od originálu, od toho skutečně moudrého, v němž je veškeré poznání dobra a zla. Sám Šalomoun se toho bohužel stal živým důkazem, když se odvrátil od Hospodina ke světu a stal se jen stínovým obrazem svého otce Davida, o němž bylo řečeno: „Hospodin si vyhledal muže podle svého srdce“ (1S 13,14).

Nejprve musíme naslouchat Pánu, který k nám promlouvá, a cvičit se v jeho slovech, než budeme dostatečně zralí, abychom skutečně porozuměli světu a sami sobě. Musíme nést jeho obraz. Dokud nás jeho slovo nebude formovat do hloubky a do šířky, bude naše inteligence umělá, bude zdánlivě moudrá, ale ve skutečnosti frustrujícím způsobem pošetilá.

Jak bylo kdysi napsáno: Vždyť je to tak, jak bylo řečeno: „Spisování mnoha knih nebere konce a mnohé hloubání unaví tělo. Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí“ (Kaz 12,12–13).

www.evangelical-times.org

CÍL MODLITEB

Jaroslav Kernal

... abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. (2Tm 2,2)

Náš text vede přímo ke spasení – máme se modlit za to, aby lidé kolem nás, aby naši nadřízení, naši politici, policisté, soudci, bohatí podnikatelé, a vůbec všichni, jimž byla od Boha svěřena nějaká moc, byli spaseni. Nevíme, koho z nich Bůh před stvořením světa vyvolil ke spasení, proto se máme modlit a máme jim kázat evangelium.

Ale všimněte si struktury toho textu – máme se modlit za ty, kdo jsou v moci postavení především proto, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. První důvod, proč se máme modlit, nás znovu vede do závěru předchozí kapitoly, vede nás k církvi, vede nás k dobrému boji, vede nás ke zbožnosti a tím ke Kristu.

Tichý a klidný život

Když Pavel psal o tichém klidném životě, možná chtěl křesťanům v Efezu připomenout bouři, která předcházela jeho odchodu z Efezu, kdy uctívající Artemidy naplnili tamní amfiteátr a dvě hodiny volali: „Veliká je Artemis Efezská!“ (Sk 19,34). Jistě vzpomínal na Jásona, kterého rozvášněný dav chytil a chtěl lynčovat, který byl uvězněn a zaplatil pokutu, aby křesťané v Tesalonice mohli žít pokojně a nebyli pronásledováni. Možná si připomněl rány, které dostal ve Filipech a jak musel pro klid církve opustit město... Kam přišlo evangelium, tam vyvolávalo neklid, protivenství, pronásledování, nepřátelství, rozdělení. Vzpomeňte si na Ježíšova slova, když mluví o vyznání Krista:

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mně však zapře před lidmi, toho i já

zapřu před svým Otcem v nebi. Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a ‚nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina‘. (Mk 10,32–36)

Přiznání se ke Kristu před lidmi přináší problémy v současnosti, zapření Krista před lidmi přinese mnohem vážnější problémy v budoucnosti – na věčnosti. Evangelium je třaskavou zprávou, kterou hříšníci nenávidí a nemohou ji snést. Proto se máme modlit za všechny lidi a za všechny v moci postavené, abychom mohli žít tichým a klidným životem. Evangelium má být kázáno všem lidem, ke Kristu se musíme přiznat před lidmi, a máme se modlit, aby to nevedlo k rozdělení a k pronásledování. Ale i když takové věci přijdou, nemáme přestat kázat evangelium a vyznávat Krista. Krize, bouře, pronásledování i rozdělení – to všechno Bůh používá v našich životech ke své slávě a k našemu růstu, přesto Boží myšlenky o nás nejsou o zlu, ale o pokoji (Jr 29,11):

To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha. (1Tm 2,3)

Co je dobré a vítané? Tichý a pokojný život. Proč? Protože v takovém čase se můžeme soustředit na to, abychom žili:

Ve vsí zbožnosti a vážnosti

K tomu směřují modlitby Božího lidu, to je smysl našich modliteb a cíl našeho života – abychom mohli žít svatě a opravdově, abychom mohli rozvíjet zbožnost a žít svůj křesťanský život ve vsí vážnosti a poctivosti. To znovu ukazuje na dobrý boj, na zachování víry a dobrého svědomí.

Moji milí, Bůh nám dal ohromnou výsadu, že smíme žít v době, kdy je klid (pozn. autora: napsáno v r. 2016), pokoj, kdy se můžeme cele oddat zbožnosti. Máme všeho víc, než měli křesťané kdykoliv před námi. Máme co jíst, máme kde bydlet, netrpíme nouzí, ani válkou, nejsme pronásledováni, máme hojnost Biblí, překladů, nejrůznějších pomůcek ke studiu Bible, knih o zbožnosti, máme nahrávky kázání a vyu-

čování, máme videa, máme všechno, co si jen můžeme představit. Otázka, kterou si musíme položit, je, proč vidíme tak málo zbožnosti ve svých vlastních životech, proč tolik zápasíme o opravdovost svého křesťanství? Proč církev na západě tak moc upadá, že je podobná víc společenskému klubu než společenství svatých? Víte, proč to tak je? Protože se pořád znovu vzdalujeme od evangelia slávy požehnaného Boha! Protože evangelium není tím nejcennějším pokladem našich životů. Protože máme ve svém životě důležitější věci než je Ježíš Kristus! Podívejte se na konec třetí kapitoly na tajemství zbožnosti:

[Bůh] Byl zjeven v těle, ospravedlněn Duchem, viděn od andělů, hlásán národům, došel víry ve světě, byl přijat do slávy. (1Tm 3,16)

Zbožnost je o Kristu. On je centrem – on musí být centrem, protože pokud není centrem našich životů, ještě žijeme ve svých hříších. Proto je modlitba tak důležitá – je to ujištění o tom, že patříme Kristu, je to místo, kde čerpáme sílu k životu spolu s Kristem a v Kristu, je spolehnout se na Boha, že ve všech věcech v našem životě má on sám poslední a rozhodující slovo.

Proč se tedy tak málo modlíme? Vždyť sám Pán své učedníky, a tedy i nás povzbuzuje, abychom se modlili a neochabovali a sám nám dává ten nejlepší příklad.

Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: „Zastaň se mne proti mému odpůrci.“ Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit a nakonec mě umoří.““ A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (Lk 18,1–8)

Jak je třeba stále se modlit a neochabovat... Všimněte si těch souvislostí – je to vytrvalosti modlitby, je to o usilovné a těžké práci (svatí ve dne v noci volají), je to o vztahu k nebeskému Otci, je to o odpovědi na modlitby – vidíme, že Bůh s radostí a ochotně odpovídá na modlitby svých vyvolených, i když ne vždy v tom čase, kdy oni chtějí, a tím způsobem, jakým oni chtějí. Je to o Boží ochraně (abychom mohli žít tičným a klidným životem) – Bůh se zastane svých dětí! A konečně je to o Kristově druhém příchodu – modlitba ukazuje, že očekáváme Kristův druhý příchod, že nežijeme jako ateisté nebo materialisté, ale vyhlížíme blízký příchod našeho Pána Ježíše Krista. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi při svém příchodu? Vidíte, jak modlitba souvisí s dobrým bojem, abychom si zachovali víru a dobré svědomí, abychom neztroskotali ve víře?

*Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.
(Zach 4,6)*

Proto potřebujeme jít v modlitbách ke Kristu, hledat jeho tvář, pokorit se před ním, činit pokání, vyznávat své hříchy, prosit ho o smilování nad námi i nad našimi blízkými, radovat se z jeho odpuštění a z jeho přítomnosti, oslavovat jeho velikost, slávu, moc a spasení.

ZDRAVÝ ZPŮSOB ODCHODU Z CÍRKVE

Edward W. Klink III.

Nevytrácejte se z církve jako duchové

Odchod z církve je pro křesťany i pastýře bolestivé téma. A jistě to během posledních několika let díky covidu, krizi způsobené volbami a kritickou rasovou teorií okusil každý sbor. Je to jedna z nejsmutnějších věcí, které jsem zažil. A vím, že nejsem sám. Všichni moji kolegové pastýři v jiných sborech v naší oblasti zažili tento pohyb duchů, kdy se bratři a sestry doslova vytratil, odpojili se – žádná komunikace, žádný rozhovor. To není zdravý způsob, jak opustit církev.

Jako církev jsme oddáni Kristu a jeden druhému. Večeře Páně je právě takovým stolem, který nás spojuje a sjednocuje. Křest je veřejným svědectvím našeho začlenění do jednoty společenství Božího lidu – máme jednoho Pána, jednu víru a jeden křest. Křesťané, kteří opouštějí církev, by tedy měli mít jiný přístup než někdo, kdo už nechce jíst v určité restauraci nebo nakupovat v určitém obchodě.

Tři tipy, jak dobře odejít

Především si upřímně uvědomte, jaké máte problémy, ještě než s nimi přijdete za pastorem nebo starším. Modlete se. Požádejte Pána, aby vás vedl. V soukromí a se vši důkladností požádejte o radu lidí, kteří vás znají a jsou schopni promluvit do vašeho života.

Za druhé, jděte si promluvit s pastorem nebo starším. Možná to byli skutečně oni, kdo se vás nějak dotkl nebo s kým se cítíte být v naprostém rozporu, ale jsou to vaši bratři. Povězte jim o tom. Mluvte s nimi. Vyřešte to.

A za třetí, dejte si na čas. Nemělo by to být rychlé. Nemělo by se to dělat v hněvu. Nemělo by to být provedeno jako nějaká pomsta nebo útok. Nemělo by to vést k pomluvám. Pokud zjistíte, že nejste schopni

být nadále zapojeni do konkrétní církve z biblických důvodů nebo kvůli evangeliu, je to oprávněný důvod, proč odejít. Ujistěte se ale, že to tak skutečně je. Ujistěte se také, že jednáte v lásce. A ujistěte se, že postupujete trpělivě. Musíme najít způsob, jak to dělat dobře.

Naše konzumní, individualistická společnost nám v tom příliš nepomáhá, ale musíme se navzájem vnímat jako bratři a sestry. Musíme vést otevřené rozhovory. Musíme se shodnout na tom, že se spolu někdy neshodneme. Někdy musíme prosit Pána, aby nás vedl nejen při hledání církve, ale také při jejím opouštění.

Pokud jste do církve vstoupili prostřednictvím procesu, který zahrnoval setkání se staršími, svědectví a potvrzení vaší víry v Krista a víry v evangelium, pak by váš odchod neměl vypadat o moc jinak. Měly by probíhat podobné rozhovory a diskuse. A v určitém okamžiku by mělo dojít také ke shodě na tom, že se neshodnete, stejně jako jste se předtím, když jste do sboru vstoupili, shodli na tom, že se shodnete. Jde o to, aby byla zajištěna rovnováha mezi vstupem do sboru a odchodem z něj.

Modlím se, abychom v našich církvích dokázali vést tyto rozhovory a neoddělovali se jako nevěřící v tomto rozbitém a padlém světě.

VEDENÍ

Alan Thomas

Zaujalo mě slovo, které se v listu Židům používá pro starší. Zde jsou tito muži nazýváni vedoucími (13,7.17.24). Zřídka kdy, pokud vůbec, jsem takové muže slyšel nazývat „vedoucími“. Proč tomu tak je?

Nejprve bychom si měli ujasnit, že „vedoucí“ v listu Židům skutečně označuje tytéž muže, které běžně nazýváme staršími, pastory, dohlážiteli nebo učiteli.

V listu Židům čteme, že tito vedoucí jsou muži, kteří (podobně jako učitelé) „mluvili slovo Boží“ k těmto židovským křesťanům – to znamená, že hlásali evangelium (13,17); kteří (podobně jako dohlážitelé) nad nimi bděli (13,17); a jejichž životní styl měl být příkladný (13,17; klíčová kvalifikace pro dohlážitel v 1 Timoteovi 3 a staršího v Titovi 1). Funkce a role těchto vedoucích v listu Židům jsou tedy stejné jako funkce a role starších/pastýřů/učitelů/dohlážitelů.

V Židům 13 je třikrát použito stejné slovo pro „vedoucího“, které se v tehdejších společnostech běžně používalo pro politické a vojenské vůdce. S tímto slovem se setkáváme i jinde v Novém zákoně. Například Lukáš (2,2) ho používá pro Quirinia jako místodržitele/vedoucího Sýrie. Zajímavé je, že Matouš (2,6) ho používá, když se Herodes snažil najít a zabít Ježíše, (konkurenčního) židovského krále, aby oznámil, že Ježíš bude vládcem/vedoucím, který bude pastýřem Božího lidu.

Toto použití slova „vedoucí“ přináší do našeho pojetí staršího další rozměr, nebo ne? Rozměr, který je podle mých zkušeností v našich církvích příliš často opomíjen: rozměr autority vedoucího. Pokud tento aspekt staršovstva zanedbáme, pak naše staršovstva nebudou biblická, budou jednostranná, nevyvážená a méně účinná. Stejně jako muži v této službě mohou být nazýváni učiteli, protože vyučují, dohlážiteli, protože bdí, a tak dále, jsou nazýváni vedoucími, protože vedou sbor.

A toto vedení se podobá vedení, které si spojujeme s králi minulosti nebo vojenskými vůdci. Energické, hnací, iniciativní a rozhodovací

vedení. Takové vedení, které v evangeliích nacházíme u Ježíše. Výše jsme si u Matouše všimli, že jako zaslíbený král Izraele byl tento pastýř předpovězen jako takový vedoucí.

Ježíš nebyl pasivní. Nečekal, až se jeho učedníci rozhodnou, kam půjdou, nebo ano? Neprováděl hlasování ani nehledal konsenzus mezi učedníky, aby zjistil, co by chtěli dělat dál, nebo ano? Jeho vedení bylo dynamické. Posouval své apoštoly a širší okruh učedníků vpřed. Rozhodoval a přesvědčoval je, aby ho následovali, kamkoli je povede.

Vedl příkladem a učením, a proto v této části listu Židům najdeme slavné prohlášení z verše 13,8. Dřívější vedoucí (13,7) včera, stejně jako současní vedoucí dnes (13,17) učili a žili jako neměnný Ježíš. On byl, je a vždy bude naším příkladem vedoucího.

Proč tedy takové vedení nevidíme častěji? Možná proto, že se zaměřujeme na služebné vedení? Na základě Ježíšova výslovného učení (a samozřejmě také příkladu) – správně – vyučujeme služebnému vedení. V desáté kapitole Markova evangelia (a v paralelách) však Ježíš přináší toto učení v reakci na sebestřednou žádost Jakuba a Jana, aby měli nejlepší místa v nebi, odkud, jak si představovali, budou vládnout jako panovační pohanští vůdci, kteří panují nad ostatními lidmi.

Když je Ježíš napomíná, učí, že pravé vedení slouží druhým, jedná v nejlepším zájmu druhých a nehledá postavení a moc pro vlastní dobro. Ježíš neučí, že protože služebníci/otroci nerozhodují, neměli by rozhodovat ani křesťanští vedoucí! Jde o to, že vedoucí sice mají autoritu a měli by ji využívat, ale měli by ji využívat pro dobro druhých, pro dobro církve, které slouží. Jsou povoláni k tomu, aby uplatňovali autoritu tím, že budou činit rozhodnutí a projevovat iniciativu.

V listu Židům 13,17 je výslovně řečeno, že máme takové vedoucí/ starší poslouchat a podřizovat se jim. Odkud mají tuto autoritu? V konečném důsledku samozřejmě od Ježíše Krista, našeho Krále, samotného velkého vedoucího pastýře. On však tuto autoritu deleguje na místní církve, které jsou zodpovědné za svou vlastní vládu a které zase tuto autoritu delegují na své starší.

V listu Židům 13,17 je příkaz „poslouchejte své představené“, což znamená, že máte svým vedoucím důvěřovat, spoléhat na to, že vás povedou, a proto je následovat. Naše poslušnost zahrnuje praktickou

důvěru v tyto muže, kterým jsme svěřili autoritu. Naši starší by měli být muži, kterým můžeme důvěřovat, že budou činit správná rozhodnutí – to znamená rozhodnutí ve prospěch církve, nikoliv ve svůj vlastní prospěch; muži, kterým důvěřujeme, že budou vyvíjet iniciativu, která nasměřuje církev k novým postupům a novým směrům, které budou ku prospěchu nám, a nikoliv pouze jim. Takoví starší jsou také učitelé, kteří nás vedou podle Písma, pastýři, kteří střeží stádo, a dohlížitelé, kteří se starají o naše dobro. Ve vyváženém staršovstvu musí být přítomny všechny aspekty, které tyto různé tituly vystihují.

Jsou naši starší příliš bázlívi? Příliš se obávají, že naštvoú lidi, než aby rozhodovali a vedli? Nejsou lidé v našich sborech ochotni jim důvěřovat a přenechat jim rozhodovací pravomoc? Důvěra je důležitá, protože starší při dohledu nad sborem vidí, poznávají a pamatují si důležité faktory, o kterých mnozí ve sboru nevědí a neměli by vědět, důležité informace, které ovlivňují rozhodnutí.

Důvěra a ochota přenechat starším autoritu je důležitá také proto, že jsou našimi učiteli a zralými křesťany. Ani to neplatí pro všechny členy sboru. Ve sboru jsou jistě také zralí a schopní muži a ženy, včetně těch, kteří mohou učit. Moudří starší se od takových lidí učí a hledají u nich rady.

Celkově však sbor z definice nedisponuje takovou vyrovnanou kvalitou biblického poznání a zbožného života, jakou mají starší. Proto jsou starší nejvhodnější k tomu, aby rozhodovali za sbor a vedli ho. A proto by starší také měli vést. A proto by jim sbory měly důvěřovat a následovat je.

www.evangelical-times.org

POSTAVENÍ STARŠÍCH

Clifford Pond

Celý náš přístup k tomuto tématu bude záviset na našem výchozím bodě. Vycházíme z myšlenky, že v místních církvích existují „úřady“, které mají být obsazeny, nebo z myšlenky, že Pán dává dary, které mají být v místních církvích vykonávány? Toto rozlišení se na první pohled nemusí zdát příliš významné. Můžeme mít dokonce pocit, že žádný rozdíl neexistuje, protože je můžeme dát dohromady tím, že řekneme, že ti, kdo mají příslušné duchovní dary, by měli být ustanoveni do určitých úřadů. To by bylo v souladu s názorem puritána Johna Owena, jehož spisy v této oblasti jsou cenné a poučné.

Slabinou tohoto postoje však je, že si příliš vypůjčuje z církevních struktur římské a anglikánské církve. Ignoruje skutečnost, že pojem „úřad“ se v této souvislosti nikde v Novém zákoně nevyskytuje. V některých starších překladech (v angličtině např. KJV, v češtině Bible kralická) se slovo úřad objevuje na několika místech k popisu služby apoštola nebo starších (1Tm 3,1 KJV), ale moderní překlady daná místa správně překládají slovem služba, příp. jinak.

Celá myšlenka, že lidé v místní církvi zastávají úřad s předem předepsanou pracovní náplní, je Novému zákonu cizí. Důraz je kladen na používání darů a talentů, které Pán dal.

Je to ale důležité? Domnívám se, že ano. Představa, že v církvích existují úřady, které je třeba obsadit, vedla k tomu, že církve jsou odhodlány obsadit tyto úřady i lidmi, kteří nejsou vhodně obdarováni. Také se vytvořily určité utkvělé představy o tom, co jsou tyto úřady, a v mnoha případech měly tyto utkvělé představy jen malé zakotvení v Písmu. Výsledkem bylo, že církve hledaly muže, kteří by naplnili pevně danou specifikaci, a v případě, že člověk nesplnil daná očekávání, docházelo k roztržkám nebo k horším věcem. Rovněž to většinou vedlo k zanedbávání duchovních darů, které byly dány jiným lidem než těm, kteří byli „povoláni“ k výkonu „úřadu“.

Když se vrátíme k Písmu, zjistíme nejen to, že chybí celý pojem „úřad“, ale také to, že se klade důraz na duchovní dary. Je pravda, že existují lidé nazývaní diakoni a lidé nazývaní starší. Znamená to, že existují tyto dva úřady? Kdyby tomu tak bylo, mohli bychom oprávněně mluvit o „starším Blackovi“ nebo „diakonu Smithovi“, stejně jako jsme o některých mužích mluvili jako o „kazateli Barrovi“ nebo o „pastorovi Daviesovi“. Je to podobné, jako kdybychom o panu Mackovi mluvili jako o řezníkovi Mackovi nebo o panu Donaldovi jako o tesařovi Donaldovi. Obvykle však dáváme přednost zdůraznění osobnosti a ne řemesla, takže mluvíme o panu Donaldovi, který je řezníkem. Stejně tak nás důraz v Písmu na duchovní dary vede k tomu, že mluvíme o panu Quickovi, který je starším nebo o panu Silverovi, který je diakonem.

A znovu, opravdu na tom tak moc záleží? Domnívám se, že ano. Jednou z důležitých výhod je, že lidé nejsou posuzováni podle toho, zda jsou schopni plnit předem danou funkci, ale podle toho, zda uplatňují duchovní dar, o jehož vlastnictví již podali důkaz.

Dalším výsledkem je, že sbory ve svých členech objevují duchovní dary, které jim Pán již dal, a podporují jejich užívání. To umožňuje mnohem širší a úplnější pohled na vše, co Pán s církví zamýšlí. K problémům pak přistupujeme spíše s ohledem na duchovní dary, které Pán dal, než se zájmem o obsazení úřadu s předem danou specifikací.

To nás vede k tomu, že celá církev by měla uplatňovat duchovní dary dříve, než začne uvažovat o ustanovení starších nebo diakonů. V Písmu se celá církev podílí na službě na fyzické a materiální úrovni a na duchovní úrovni. Celá církev by měla být společenstvím služebníků, kteří slouží. Důležitost tohoto pořadí věcí spočívá v tom, že dary se objevují při jejich uplatňování a to poskytuje církvi důkazy potřebné pro jmenování těch, kteří budou konkrétně působit jako starší nebo diakoni. Namísto toho, aby církev náhle potřebovala nějakého vedoucího a hledala takového člověka ve vzduchoprázdnu, může být správná osoba již zřejmá. Možná by církev skutečně již měla rozpoznat dar vedení, aniž by čekala na obsazení „volného místa“.

Dalším přínosem bude, že osoby jmenované na konkrétní vedoucí pozice nebudou muset "dělat všechno". Odpadne také běžné nebiblické rozlišování mezi duchovními a laiky. Všichni členové církve mají

v Kristu stejné postavení a on každému dává dary podle svého svrchovaného záměru. Dary nedělají žádný rozdíl v postavení.

Přestože odmítáme jakékoli rozlišování mezi takzvanými „laiky“ a „duchovními“, v praxi máme tendenci toto rozlišování udržovat. Děláme to například tehdy, když trváme na tom, aby modlitební shromáždění, Památku Páně nebo křty vedl starší. Je přirozené, že za normálních okolností bude v církvi těmito způsoby sloužit starší, ale neexistuje žádný biblický důvod, proč by to nikdy nemohl dělat někdo jiný. Jistě neexistuje žádná zvláštní ctnost náležející těm, kdo vedou večeři Páně nebo křest, která by těmto obřadům dodávala platnost. Jejich platnost je dána přítomností Krista a poslušností církve jeho příkazům. Udržujeme také nebiblické rozlišování mezi „laiky a duchovními“, když se při společných shromážděních vždy modlí nebo čtou Písmo pouze starší.

Postavení starších v místní církvi tedy není postavením lidí, kteří zastávají nějaké funkce, ale lidí povolanych k tomu, aby uplatňovali duchovní dary, které jim Pán dal.

PŘIPRAVUJEME V ROCE 2024

Výzva k modlitbě | John Charles Ryle

J. Ch. Ryle píše o tom, že modlitba je nejvíce zanedbávanou křesťanskou povinností. Modlitba ukazuje na to, jaký je skutečný vztah člověka s Bohem, je jádrem a podstatou chození s Bohem. Modlitba vede pod Božím požehnáním ke znovuzrození, posiluje víru, přenáší hory a je hnací silou duchovního růstu a křesťanovy spokojenosti.

Moudrost knihy Přísloví | Jaroslav Kernal

Tři sta šedesát šest krátkých zamyšlení na na každý den tentokrát z knihy Šalomounovy moudrosti, z Přísloví. Naučte se stále dokola číst knihu Přísloví „podle data v měsíci“, tady první den v měsíci první kapitolu, druhý den druhou a tak stále dokola – a získejte Boží moudrost, která je v této knize obsažená.

O šesti bludech | Jan Hus

Jan Hus nechal napsat na zdi Betlémské kaple šest bludů, o nichž se rozepsal v tomto útlém pojednání: blud o stvoření, o víře, o odpuštění hříchů, o poslušnosti, o prokletí nebo vyobcování a blud o svatokupectví. Ačkoliv se tyto bludy v Husově pojetí týkaly římské církve ve středověku, mají svůj přesah až do současnosti. Kniha je jazykově upravená pro potřeby dnešních čtenářů.

Sledujte na www.eshop.solideogloria.cz

Každodenní zamyšlení z knihy Kazatel

Krátká zamyšlení na každý den můžete sledovat na našich webových stránkách (www.solideogloria.cz) nebo je prostřednictvím Telegramu každý den sledovat na svém zařízení.

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2024